

Autor: Charles Lindbergh

Poznámka redakce TOQ: Z dnešního pohledu se jeví takřka neuvěřitelně, že následující článek mohl vyjít v tak populárním časopise, jako je Reader's Digest. Přesto k tomu došlo, a ne někdy v dávnověku, ale v paměti mnohých dnes ještě žijících lidí: před necelými 70 lety, v listopadu 1939. Naše úsilí směřuje k tomu, aby takové články mohly znovu vycházet v prestižních publikacích – snad i tomu dojde ještě za života některých z nás.

Letectví vytvořilo jemně vyvážený svět, jehož stabilita však postupně podléhá tlaku nových dynamických sil; svět ovládaný mechanickou, materialistickou západoevropskou civilizací. I letectví samo je pak plodem této civilizace, zrozené z vrcholně západního ducha. Proto také nese otisk jejich typických silných stránek, slabin, marnivosti i sebezničujícího impulzu – člověk se snaží povznést až k tváři Boží, jako nový Íkaros ovládnout nebesa a sám jimi je opanován; protože právě přírodní zákony v posledku rozhodují o zdaru lidského snažení a slouží jako měřítko hodnoty plodů lidské vynalézavosti na onom božsky komplikovaném, matematicky nepředpověditelném jevišti vývoje života, jemuž věda dala jméno „evoluce“.

Letectví se zdá být bezmála darem nebes, darem oněm západním zemím, jež už před jeho obdržením byly vůdci svého věku, a které si s jeho pomocí upevnily své vedoucí postavení, dodaly sebevědomí a utvrdily nadvládu nad ostatními národy. Je nástrojem dokonale přizpůsobeným západním rukám; vědecké umění, jež ostatní dokáží napodobit nanejvýš prostředně: další bariéra mezi nekonečnými miliony Asie a řeckým odkazem Evropy – jedna z oněch neocenitelných věcí, jež bílé rase vůbec umožňují žít v obložení mořem žlutých, černých a hnědých. Ale letectví – samo o sobě, i coby symbol – s sebou nese dvě zásadní

nebezpečí, jedno specifické naší moderní civilizaci, druhé starší než dějiny samé. Protože je letectví závislé na komplexní organizaci života a průmyslu, vystavuje nás nebezpečí existence lidu příliš odtrženého od půdy a moře – tedy riziku fyzického úpadku, jež tak často doprovází vysoký stupeň intelektuálního rozvoje, i nebezpečí onoho úpadku duchovního, jež je podle všeho nerozlučně spjat s průmyslovým životem: pomenšení rasy, jež kráčí v závěsu za fyzickou a duchovní průměrností.

Velký průmyslový národ může za dobu trvání jediného lidského života ovládnout celý svět, jeho Achillovou patou však zůstává čas. Co bude s jeho dětmi? Druhá a třetí generace – za co budou vlastně stát? Jak dlouho se může člověku dařit mezi cihlovými zdmi, kde chodí po asfaltových chodnících, dýchá zplodiny ze spalování uhlí a ropy, vyrůstá, pracuje a umírá takřka bez vzpomínky na vítr, oblohu a obilná pole, obklopen pouze uměle vyrobenou krásou a jakýmsi nerost připomínajícím prostředím? Takové je naše moderní nebezpečí – nebezpečí křídel z vosku. Může kvůli nim padnout celá naše civilizace, nebudeme-li bezodkladně jednat, a pokud si neuvědomíme, že lidský charakter je důležitější než efektivita i to, že vzdělání znamená mnohem víc než prosté hromadění poznání a faktů.

Druhé nebezpečí je oproti prvému snazší rozeznat, v průběhu dějin se totiž objevuje opakovaně. Je jím uhlík války, rozdmýchávaný každou novou zbraní, který však dnes žhne jasnějším plamenem než kdykoliv předtím. Jde o odvěký vnitřní boj mezi vládnoucími národy o moc: slepý, neukojitelný a sebevražedný. Západní národy se tak dnes znovu vrhají jeden druhému po hrdle ve válce, jež bude s největší pravděpodobností ničivější než všechny před ní; válce, již bílá rasa nemůže než prohrát a ostatní v ní nabýt vrchu; válce, jež může velice snadno uvrhnout naši civilizaci až do nového temného věku – pokud ji tedy vůbec přežije. V této válce bude letectvo stejně důležitým činitelem, jako bylo její příčinou – příčinou pro svůj dopad na rovnováhu mezi státy i kvůli smrti a zkáze, již dští na mořskou hladinu i zemský povrch. Vzdušná síla je pro naše země něčím novým. Někomu přináší výhody, jinému naopak, tak jako tak však vyzývá k novému rozdělení karet.

Kéž by se nějak dal změřit proměnlivý lidský charakter s jeho vzestupy a pády, kéž by jen existoval nějaký metr, s jehož pomocí by se dal přerozdělit vliv různých národů nebo se našel způsob, jak i v míru prokázat sílu branné moci. Ale věda – i se všemi svými dimenzemi, budíky, váhami i ciframi – selhává, žádáme-li ji, aby změřila práva lidí. Nelze je posuzovat pomocí čísel, vzdáleností, váhy ani času; nestačí ani spočítat hlavy bez přihlídnutí k tomu, co by mohly obsahovat. Tyto nehmotné charakterové vlastnosti jako odvahy, víry či um se vzpínají veškeré systematické a propadávají mřížemi každé klece. Lze je sice uspořádat, ale nikoliv změřit. Spíše je zachytí vzájemný pohled dvou lidí než jakýkoliv vzorec či rovnice. To ony dodávají neviditelnou sílu vojskům a ducha národům.

Podobně ani při hodnocení letectví a jeho dopadů na moderní národy nemáme v rukou uspokojivé měřítko síly. Je totiž spojeno s geografíí, prostředím a rasovým charakterem tak nerozdílně, že veškeré pokusy soudit podle pouhých čísel by vypadaly jako počítání Řeků u Marathónu (tj. hodnocení jejich šancí čistě početním srovnáním – pozn. DP). Jaký náskok a výhody získají? Jaký nový vliv díky nim budou moci uplatňovat? Abychom dospěli k odpovědi, musíme se zabývat nejen stavem jejich letectví, ale také národy samotnými, zeměpisnými

podmínkami jejich zemí, jejich problémy i způsobem života.

Hory, pobřeží, velké vzdálenosti, pozemní opevnění – všechny tyto obranné linie minulých generací pozbývají významu s tím, jak se člověku dostává křídel. Na kanál La Manche, sněhem pokryté vrcholky Alp nebo nekonečné dálavy Ruska dnes hledíme z jiné výšky. Hannibalova, Drakeova nebo Napoleonova vojska se mohla pohybovat přinejlepším rychlostí koňského klusu nebo větru v plachtách. Letectví však dnes vnáší do lidských záležitostí úplně nové pojetí času i vzdálenosti a klade větší důraz než kdy předtím na schopnost přizpůsobit se změně a rychlost myšlenky i činu.

Vojenská síla se stává stále dynamičtější a méně na pohled zjevnou. Došlo k vytvoření nového mocenského uspořádání a my nemáme žádné mírové nástroje, jak bychom určili jeho dopad na vliv jednotlivých zemí. Zdá se, že nelze dosáhnout shody na tom, jaká práva tyto proměny jedněm dávají a dalším berou. Práva příslušníků národa se každou generaci přizpůsobují v souladu se zákony postoupnosti – půda mění s postupujícími desetiletími majitele, majetky jsou prostřednictvím daně přesunuty od jedné generace k další a vlastnictví často nebývá o mnoho trvalejší než život sám. Na mezinárodní scéně ale žádné podobné nástroje, jež by odměňovaly vitalitu a trestaly rozklad, neexistují, není žádné metody přerozdělení bohatství světa v souladu s výkyvy a proměnami lidského charakteru – kromě síly branné moci. V posledku je pak vojenská síla porovnatelná jedině svým užitím, vyčerpáním protivníka, zatímco vlastní strana ještě stojí v poli – a nižší šelmy čekají na pravou chvíli, aby se vrhly na oba bojovníky.

My, dědicové evropské kultury, jsme se dnes ocitli na pokraji katastrofální války; války mezi příslušníky naší vlastní rodiny národů; války, jež umenší naši sílu a zničí poklady bílé rasy; války, jež může vést až k pádu naší civilizace. A zatímco se hotovíme k bratrovraždě bitvě, zbraně Východu se obracejí na západ, Asie se tlačí na ruské hranice a všechny cizí rasy zachvacuje neklid. Nastal čas odvrátit se od našich půtek a znovu navrší bělošské valy. Toto spojení s cizími rasami pro nás neznamena nic jiného než smrt. Nyní tak přichází řada na nás, abychom stejně jako kdysi naši předkové hájili naši civilizaci před Mongoly, Peršany a Maury – než nás pohltí nekonečné cizí moře. Přežití naší civilizace závisí na naší sjednocené síle; na síle pro cizí armády nepřekonatelné; na západní Velké zdi rasy a zbraní, jež dokáže čelit hordám Čingischána i infiltraci nižší krve; na anglické flotile, německém letectvu, francouzské armádě i americkém národě, sjednocených v obraně našeho společného dědictví, spojující sílu a dělící si vliv.

Budoucnost naší civilizace závisí na míru mezi západními národy a tím pádem i na jejich sjednocené síle – mír je totiž jako panna, již musí chránit její otec, síla. Mír a bezpečí budeme mít jedině tehdy, pokud se společně zasadíme o zachování našeho nejcennějšího vlastnictví, evropské krve, a pokud budeme bděle stát na stráži proti útokům cizích armád a rozředění naší krve cizími rasami.

Potřebujeme mír, aby se ti nejlepší z nás v klidu mohli soustředit na všechny ty méně nápadné, ale proto o nic méně nebezpečné problémy, jež s sebou přinesly tyto nové okolnosti, abychom získali čas zvrátit tento materialistický vývoj, přestali se klanět moderní

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

modle mechanické efektivity a našli způsob, jak spojit svobodu, ducha a krásu s průmyslovým životem – tento mír pak západním národům navrátí charakter, sílu i bezpečnost.

Celý svět čeká a číhá na našich hranicích, nepouštějme se tedy do vnitřního střetu, který by byl rasovou sebevraždou. Urychleně si musíme vzít ponaučení od Athén i Sparty – dřív než padne celé Řecko.

Přetisk článku Charlese Lindbergha **Aviation, Geography, and Race** vyšel v elektronické verzi publikace *The Occidental Quarterly* 4. června 2009.

Související články:

Kdo jsou váleční štváči? Boj za nezávislý osud Ameriky a její neutralitu ve 2. světové válce

Dá se odpojit od systému?

Rasa, dysgenika a přežití Západu: Rozhovor s Richardem Lynnem

Proč píše: F. Roger Devlin

Bod obratu?

Proč není rasa „sociální konstrukt“

Rasa a inteligence: co říkají důkazy?

Rasa - na stopě největšího tabu dnešní doby

Jen tolik Nové pravice, kolik ji pulty knihkupectví snesou: recenze knihy *Black Mass*

Německo oslavuje svoji amerikanizaci